

BAHAİ KİTAPLARDAN BAZI İSİMLER VE LÜGATLAR

A

- Abbas Efendi: Hz. Abdulbaha (Hz. Bahauallah'ın oğlu ve onun halefi)
Abes : Boş, gereksiz.
Abı hayat: Bengisu, yaşam suyu.
Ad ve Semud: Hz. Salih Peygamberin düşmanları.
Âda: Düşmanlar.
Adalet Güneşi: Allahın emri.
Adalet Mücessemi: Allahın elçisi.
Adalet Evi: Bahailikte, dünyadaki en seçkin kimselerin oluşturduğu kurul (Yüce Adalet Evi.)
Adavet: Düşmanlık.
A'dem: yokluk hiçlik.
Âdet: Alışkanlık.
Adet: Sayı.
Âdilane: Hakça.
Âfak: Bütün dünya, çevrenler, ufuklar.
Âfet: Büyük kötülük, bela.
Afnan: Dallar (Hz. Bab'ın hısımları.)
Ağa: Hz. Bahauallah, Hz. Abdulbaha'yı "Ağa" diye çağırırdı. (Ağa Farsça da bir saygı ünvanıdır.)
Âgah: Haberli, uyanık.
Ağıl: Sürülerin kaldığı yer.
Ağıt: Ağlama, ölümler için duyulan acılara sayıp söylenen söz.
Ağsan: Dallar (Hz. Bahauallah'ın hısımları.)
Ağyar: Yabancılar.
Ahad: Tek, bir.
Âhâd: (Ahad ın çoğulu) Çoklar
Ahadiyet Güneşi: Resuller.
Ahali: Bir ülkede, şehirde ya semtte oturanların topu.
Ahfad-t: Torunlar, soy.
Ahid, Ahdi: Sözleşme, zaman.
Ahiz: Alma, almış, alıcı.
Ahkâm: Hükümler, yargılar.
Ahmed_t: Hz. Bahauallah'a iman eden bir kişinin adı (özel isim.) (Hz. Muhammed'in diğer adı.)
Ahmediye mişkati: Hz. Muhammed'in nuru.
Akabe: Sarp geçit.
Ahval: Haller, durum.
Akalliyet: Azınlık, azlık.
Akd: Bağlaşma, mc (10 yıla bir akd denir.)
Akdes: En kutsal (Hz. Bahauallah'ın ana kitabının adı.)
Akide: İnanç, inan.
Akilâne: Akıllıca.
Akil-Akile: Akıllı.
Akval: Sözler.
Âl: Soy, aile, (Ali Osman.)
Âlâ: Yüce, (Hz. Âlâ; Hz. Bab), öz adı.
Âlâm: Dertler, acılar (elemen çoğulu.)
Alâmet: Belirti, işaret.
Alelumum: Genellikle.
Âlem şümul: Evrensel, dünyaya yaygın.
Alemdar: Sancaktar, önder.
Âli: Yüksek, güzel.
Ali Muhammed: Hz. Bab (Mehdi Resul.)
Âliye: Yüce, yüksek.
Allahın Mazharı: Allahın elçisi.
Allâm-Allam: Derin bilgin, her şeyi bilen kişi.

Âllin: Allaha yakın yüce, rütbeli insanlar.
Alude: karışık, temiz olmayan.
Âmâ: Kör, cahil, gizli şey.
Amaç: Erişilmek istenilen sonuç, hedef.
Amalike: Yahudilerin düşmanlarından bir topluluk.
Amim: Genel, umumi.
Âmme: Kamu, tam.
Anka: Masallarda adı geçen ve gerçekte var olmayan bir kuş. (Bahailikte, yüce manevi kimse.)
Aritmetik: Sayıbilimi.
Âraz: İlinek (Var olmak için bir töze muhtaç.) Belirti.
Arı: Temiz, günahsız.
Ârız: gelip çatan.
Ârif: Pek anlayışlı, Allaha bağlı.
Aristokrasi: Eşraf ve soyluların hükümetine taraftarlık.
Armağan: Hediye.
Arş: Yüce koltuk, yüksek kat, kalp.
Arşı Âlâ: Gök, Allaha yakın olan yer.
Artahşesta: Kudüs'teki mabedi tamir eden bir kralın adı.
Arz: yeryüzü, arz etmek.
Arzı Mukaddes: Kutsal yer, Filistin.
Arzu ve Emel Tuzağı: Kötü istek.
Asalet: Soyluluk asillik.
Asilane: İyi karakterle davranış.
Asıl: Temel, kök.
Asude: Sakin, sessiz, rahat.
Asur: Eskide Irak'taki bir ülke.
Aşına: Tanıdık, bildik.
Aşur: Eskide Irak'ta bir şehrin adı.
Ata: Baba dedelerinden her biri, bahşiş.
Atf, atif: Öncekine dayanan, atfen.
Âtifet: Sevgi, gönül akışı.
Atiye: Bahşiş, hediye.
Âti: Gelecek, ilerideki zaman.
Avalem: Bir kitabın adı, dünyalar.
Avdet: Dönüş, geri dönmek.
Avantaj: sağladığı kazanç.
Âyân: Açık saçık, belli.
Âyin: dinsel tören, yol, din.
Ayna: Hz. Bab bazı müminleri için bu adı kullanıyordu. (Ayna gibi.)
Aynel-yakin: İç gözüyle görme.
Ayyaş: İçkiye ve kötüye düşkün.
Âzâ: Üye.
Ayrı: gözle ilgili.
Azad-Azadi: Serbest, başıboş.
Azamet: Ululuk.
Azar: Paylama, rahatsız etme.
Azıl, azl: İştten çıkarma.
Azim, Azime: Çok büyük.
Azimet: Gidiş, yola çıkmak, gitmek.
Azman: Olağandan çok aşkın bir halde gelişmiş. Olağandan çok büyük.

B

Bab: Kapı, Hz. Mehdinin bir unvanı, bölüm.
Bade: Şarap, içki, mc: Allahın aşkı.
Bahai: Hz. Bahauallah'ın dininde olan.
Baha: Nur, Bahauallah (Allahın ışığı.)

Bahailik: Bahai dininde olan.
Bais: Sebep, yol açan.
Bâki: Kalan, kalımlı, ölümsüz.
Barbar: Yabani, uygarlaşmamış.
Bariz: Açık, belirgin.
Berkarar: Kalma, dayanmış.
Bâsiret-li: Sağgörü, sağgörülü.
Basit: Yalın, kimyada karışık olmayan (Altın gibi), bayağı.
Baş Âmil: İlk etken, başlayan, ilk sebep.
Betha: Mekke şehri.
Bâtını: İçrek, bir mezhep.
Bâtını batın: Din buyruklarını başka türlü anlayan bir mezhep.
Battal: İşe yaramaz, kullanılmaz.
Beyyine; Kanıtla açıklama, kanıt.
Beda: Gerçekleşmeyen, Allahın takdiri ile değişmesine beda denildi.
Badhal: Kötü durum.
Bedi: Yeni, yeni bulma.
Bedihi: Besbelli, açık.
Bedihi yol butlan: Apaçık temelsiz.
Behçet: Sevinç.
Behimi: Hayvani duygu, hayvanca.

C

Cabir. Zulüm eden, mecbur eden.
Calî : Yapmacık, yalancıkta.
Canan: Gönülden sevilen.
Cari: Akan, yürürlükte olan, geçen.
Cariye: Eskide efendisine bağlı olan kadın, hizmetçi kadın.
Câzibe: Alım, çekicilik.
Cebbar: Güçlü, Allahın bir niteliği.
Ceberrut: Güçlülük, Tanrının gücü. (Alan ismi)
Cebir: Zor, zorlayış.
Cebrail: Hz. Muhammed'e vahiy getiren melek.
Cefa: Zorlu, sıkıntı, eziyet.
Celâl: Büyüklük, ululuk.
Celalet: Yücelik.
Celâl Ufkunda: Allahın emrinde.
Celil: Çok yüce.
Celle Celâlahu: Yüceler yücesi.
Celle Kibriyaohu: Yüceler yücesi, büyükler büyüğü.
Cemad: Cansız varlık.
Cemal: Yüz.
Cemali Akdesi Ebha: Hz. Bahauallah.
Cemali Ahadiyet: Allah, (Resul)
Cemali Bimisal: Eşsiz yüz. (Resul)
Cemali Ebha: Hz. Bahauallah.
Cemali Ezeli: Resul. İlki olmayan yüz.
Cemali Kıdem: Hz. Bahauallah.
Cemali Mübarek: Hz. Bahauallah.
Cemali Mübin: Hz. Bahauallah'ın bir niteliği.
Ceman: Topu birden, hepsi.
Cemi gafir, Cemmi gafir: Büyük bir grup.
Cemil: Hoş ve güzel yüz.
Ceng: Savaş.
Cengaver: Savaşçı.
Cenup: Güney.

Cevher: Öz eleman, iyi yetenek.
Cezbe: Aşırı duygu, aşk hali.
Cızıl: çok zayıf.
Cızırdama: Kalemin sesi, ses çıkarma.
Cibrail: Hz. Muhammed'e vahiy getiren melek, manevi aracı.
Cibt: Put.
Cidal: Uğraşma, savaşıma.
Cihad,t: Din harbi.
Cilve: İlgi çıkici, hoşa gider şekilde görünme.
Cilvegah: gösteriş yeri.
Cin: Göze görünmez şey, bilinmeyen.
Cismani: Cisimle, bedenle ilgili, maddi.
Cüret: Ataklık, cesaret.
Çalap: Öz iş. Tanrı: Yoktur, çalaptır ancak.

D

Dağdağa: Korku, gürültü patırtı.
Dalâlet: Sapınç, sapıklık. Karanlık.
Darağacı: Ölüm hükümlülerini asmak için kurulan sehpa.
Darbe: Vuruş, çarpış.
Define: Gömü, toprak altında saklanmış para veya değerli şeyler.
Delilet: Delâlet, kılavuzluk, aracılık.
Dem: Zaman, kan, bir an, nefes.
Derekat: Aşağı dereceler, dereke.
Dergâh: Tekke (Eskiden dervişlerin oturduğu, tarikat ayinlerinin yapıldığı yurtlara verilen ad.)
Derun: Derunî, iç, içten.
Devr, devir: Çağ, dönme, dönüş. Bahailikte bin yıl, Hz. Bahaullah ve onun emrinin başlangıcı ve sonu.
Diba: Değerli ipek, çiçekli bir çeşit ipek kumaş.
Dilber: Güzel, sevgili.
Dimağ: Beyin.
Dirayet: Yetenek, zekilik.
Dirhem: Eskiden kullanılan bir çeşit para ölçüsü, okkanın 1/400.
Diri Harf: Hz. Bab'ın; ona ilk iman 18 kişiye verdiği onur.
Diyanet: Dindarlık.
Diyar: Ülke, şehir, yurt.
Durri Yekta: Eşsiz inci, Hz. Şevki Efendi'nin bir niteliği.
Dördüncü gök: Yüce yer.
Duhul, dühül: Girme, giriş.
Dünyevi: Dünya ile ilgili.

E

Ebda, İbda: Başlangıç, yeni.
Ebedi: Sonsuz, ölümsüz, daimi.
Ebediyet, Ebediyyen: Sonsuz olarak, sonsuza dek.
Ebeveyn: Ana ve Baba.
Ebha: Daha nurlu (Hz. Bahaullah'ın bir unvanı.)
Ebka: İpka, kalım, bırakma.
Ecr, Ecri, Ecir: Sevap, maaş, ödül.
Ecza: Parçalar.
Edevat: Araçlar, aletler.
Edib,p: Edebi, bilgin.
Efkar: Fikirler, düşünceler.
Ehli: Evcil.
Ehli Baha: Baha ehli, Bahailer.
Ehli Kitap: Kitap ehli, din ümmeti.

Ehli Beyt: Hz. Muhammed'in evlatları.
Ehrimen: Şeytan, her iyiliğe karşı olan.
Ekber: Daha büyük.
Ekrem: Daha lütuf, daha bahşedici.
Elek: Kalbur, bir şeyin içinden işe yaramayan parçaları veya taneleri ayırıp çıkarmaya yarayan alet.
Elem: Acı, ağrı.
Elvah: Levihler, fasikül gibi yazılar.
Elzem: Pek gerekli.
Emir Matlaât: Emir kaynağı, Allahın elçisi.
Emirül Müminin: Müminlerin başkanı, (Hz. Ali'nin bir unvanı ve şanı.)
Emmar,ı: Emir veren, buyurucu.
Emval: Mallar, para ile alınan şeyler.
Enfüs: Öznel, öz varlık, insanlar.
Enis: Hz. Bab'la şehit olan Muhammed Ali Zunuzi'nin adı, çok yakın, sevgili.
Enisa: Beraberlik, Enisa Ağacı (Allahın Emri.)
Envar: Nurlar.
Erazil: Alçaklar, rüsvalar.
Esaret: Kölelik, boyunduruk, tutsaklık.
Esasen: Başından, temelinden.
Esfar: Yolculuklar, Tevratta bir bölümün adı. Seferler.
Esfeli Safilin: En düşük yer, cehennem.
Eshab,p: Dostlar, baş bağlayanlar.
Esiri Felek: Bütün gökteki olan evren.
Esmâ: İsimler.
Etvar: Davranışlar, durumlar.
Evamir: Emirler, buyruklar.
Evbaş: Ayak takımı, ahlaksızlar.
Evç: En yüce yer.
Evre: Bir olayda birbiri ardınca görülen değişik hallerin her biri, safha.
Evreşelim: Kudüs'te kutsal şehir.
Evsaf: Nitelikler.
Eyadi Emrullah: Emrin elleri, Allahın Emrinin yardımcıları (Hz. Şevki Efendi'nin kendisinden sonra Bahailikle ilgili bütün işler için görevlendirdiği yetkili kişiler.)
Eyvan, Ayvan: Bir tarafı dışarıya açık olan oda, yüksek yer.
Eza, Eza ve cefa: Üzmek, sıkıntı.
Ezcümle: Bundan başka.
Ezeli: Öncesiz, ilki olmayan.
Ezeli-cemali: Allah, Allahın elçisine de denilir.
Ezeli heykeli: Öncesiz vücüd,t (Resul.)
Ezeliyet: Başlangıcı olmayan.
Ezeliyet Sultanı: Cenabı Allah.

F

Faaliyet: Çaba göstermek, çalışmak.
Fâcir: Günah işleyen, zina eden.
Fahir, Fahri: Onur, onursal.
Fâhiş: Aşırı, ölçü dışı.
Fâil: Yapan, işleyen.
Fakih: Fıkıh bilgini, Müslümanlıkta din ve dünya işleri hakkında ana kaynaklardan yararlanarak konulmuş olan kuralların topu.
Fakk, Fekk: Açmak, kaldırmak.
Felâh: Kurtuluş, mutluluk, onmak.
Falaka: Eskiden işkence aleti.
Fani: Ölümlü, gelip geçici, kalımsız.
Fârân: Bir dağın adı.
Fariğ: El çekmek, çekilmek.

Fariza: Kaçınılmaz ödev. Farz olan.
Fasş: Yüzük taşı.
Fas: Merakiş memleketi.
Fâsık: Günah işleyen, kötü.
Fasıl: Kitaplarda bölüm parçası.
Fasih: Açık ve düzgün söz.
Fasile: Ayrıldığı bölüm, ağacın bir dalı, grup.
Fazıl: Erdem sahibi.
Fazıl bayrağı: Göze çarpan bir iş.
Fazilet: Erdem.
Fazl: Üstünlük, daha yüksek, kerem.
Fecr: Fecir, tan.
Fekk: Açmak.
Fekki rehiki mahtum: Mühürlü şarabı açmak (Kuran'ı Kerimde onlara mühürlü saf bir şaraptan içirilir, semavi kitapların manasının çözümü demektir.) Hz. Bahauallah Akdes kitabında "Seçkin şarabın mührünü kudret ve kuvvet parmaklarıyla çözdük" buyuruyor.
Felâh: Kurtuluş, onma.
Felek: Gök, gökte olanın bütünü.
Fena: Yok olmaklık.
Fenomen: Görüngü ve olay.
Ferat: Tok gözlülük vazgeçme.
Ferat timsali: Resullar.
Feratkar: Bazı haklarından vaz geçen kimse, gönlü tok, Tanrı özgesinden kesilmiş olan.
Ferahman: İç açıcı.
Feraset: Anlayış, zeka, zeki olma.
Ferd, ferdiyet: tek, tekçe.
Feri'i, ferî: Dal, ikinci diziden olan.
Ferisi: Hz. İsa'nın düşmanlarından bir grup.
Ferman: buyruk, emir.
Fersah: Eskiden kullanılan ve aşağı yukarı altı kilometre tutan bir uzaklık ölçüsü.
Ferd, t: Birey, tek.
Fesad, t: bozukluk, kargaşalık.
Fesahat: Anlatışta düzgünlük ve açıklıkta ereğe uygunluk.
Fesih: Fesh etme, kaldırma, bozma.
Fetva: Dini ilgilendiren sorular üzerine müftünün verdiği genel yargı.
Fevkalade: Olağanüstü, görülmedik.
Feyezan: Taşma, bol verim, gür.
Feyyaz: Bol verimli, gür.
Feyz: verimlilik, gürlük.
Feyzi meleküt: Emrin verimi, Allahın emri, iman ruhu.
Fezail: Erdemlikler, faziletler.
Fıtrat: yaratılış.
Fıtret: İki peygamberin arasındaki zamanın adı.
Fıtrî: Yaratılışla ilgili, doğuştan.
Fıtrat cevheri: Resul.
Fidyе: Mali, kurtuluş için bir miktar para istenmesi.
Figan: çılgılık, inilti.
Fihakika: Gerçekten.
Fihvaki: Gerçekte.
Fihar: Kaçma.
Firavun: En eski Mısır Hükümdarlarına verilen san (Hz. Musa'nın zamanındaki Firavunun adı Ramses idi), ikinci Ramses.
Firdevsi Âlâ: Yüce cennet.
Fitne: Geçimsizlik, kargaşa, arabozma.
Fonksiyon: Etken, değişken, belirti.
Fukaha, fukeha: Din bilginleri.
Furkan, fûrkan: Kuranı Kerim.

Furkan noktası: Hz. Muhammed.
Furu: Dal, dallar.
Fuzelâ: erdemliler, bilginler, fazilet sahipleri.
Fürkan noktası: Hz. Muhammed.
Fütur: Önemsememek, ihmal.

G

Gaddar: Zalim, kıyıcı.
Gadr: Haksızlık, zulüm.
Gafil: Habersiz.
Gaflet: Habersizlik.
Gaflet susuzluğu: Haberi bulmama.
Gaile: Üzüntü, başbelası.
Galebe: Yenme, üstünlük.
Galb,p: Yenen, yenici, üstün, baskın.
Gani: Zengin, gözü tok, bol bol.
Ganimet: Düşmandan ele geçirilen mal.
Ganimet bilmek: Çıkan fırsattan hemen yararlanmak.
Garaz: Kin, kötü niyet.
Garazkâr: Garez tutucu, kinli.
Garb: Batı.
Gasp, gasıp: Zorla alma, gasp etmek.
Gayri: Başka.
Gayri baliğ: Dil veya yazıda usta olmayan.
Gayri mesul: Sorumsuz.
Gazab: Öfke, kızgınlık.
Gazve: Arap kabileleri arasındaki savaş.
Gece kuşu: Kötü insan.
Germu serd: Sıcak ve soğuk.
Gıbtı, gıpta: İmrenme.
Gılman: Genç, köle.
Gına: Zenginlik, doyumsuzluk.
Gıybet: Çekiştirme, kötüleme.
Gelpare: Çamur parçası.
Golam: Köle, oğlan, genç.
Göç: Taşınma.
Gök kızı: El dokunmamış (Allahın ayetleri.)
Gönül perdesi: Kapanmış bir gönül.
Görünmez Hüviye: Allah.
Gulam: Genç, köle.
Gusni Azam: Hz. Abdulbaha.
Gusni Akber: Hz. Bahaullah'ın bir oğlu (Mirza Muhammed Ali.)
Gusnullahil Ether: Hz. Bahaullah'ın küçük oğlu (Mirza Mehdi.)
Gusnu Guds: Hz. Abdulbaha.
Gusnu Mümtaz: Hz. Şevki Efendi, (Hz. Abdulbaha'nın torunu ve onun halifesi.
Gülistani Cavid: Bahailerin mezarının adı.
Gümrah: Şaşırılmış, yolunu kaybeden.
Güsni Azam: Hz. Abdulbaha.

H

Habaset: Kötülük
Hacalet: Utanma
Hadise: Olay
Hail: Engel
Haiz: Kendinde bulunan, onda bulunan nitelikler, içine alan.

Hakikat Güneşi: Peygamberler.
Hakikat Sultanı: Allah veya onun elçisi.
Hakim: Bilge, filozof.
Hâkim: Egemen, başta gelen.
Hâkimiyet: Egemenlik.
Hakkaniyet: Hak ve adalete uygunluk.
Hakperest: Gerçeği seven.
Hakseverlik Libası: Gerçekle donatmış.
Hale: Çevre, ağıl, ayla.
Halef: Birinin yerine geçen.
Halik: Yaratan, Tanrı.
Hâmid, t: Beyenilmiş, övünmeğe layık.
Hamiyet: Onurlu, cesur ruhluluk.
Hanedan: Tarihçe anılmış bir kimseye dayanan soy.
Hanıdan: Kandaş, belli soydan.
Hannan, Hanna : Yahudi din hocası (Hz. İsa'ya kötü gözle bakan ve onu öldürmeye hüküm veren.)
Hannan: Allahın bir niteliği, sevecen, acıyıcı olan.
Harici: Dışta olan.
Hârim: Girilmesi yabancıya yasak olup kutsal tutulan ve korunulan yer.
Hasmane: Düşmanlıkla.
Hassa: Duyum, özellik, özgürlük.
Haşyet: Korku, korkma.
Haşyetullah: Tanrı korkusu.
Hatemi Enbiya: Hz. Muhammed.
Hatemunnebiyyin: Nebilerin süsü Hz. Muhammed.
Hattı: Tutulan yol, davranış.
Havadis: Kalabalıkta bir olay ile ilgili, bir haber.
Havai: Kendi düşüncesi ile hareket eden, hoppa.
Havari, Havariyyun: Hz. İsa'nın 12 kişi olan ilk müminleri.
Havâs: Duyumlar, duygular, hasseler.
Haves: Boş istek.
Havsala: Leğen, tahammül, yer, sabır.
Heyhat: Ne uzak ne uzak.
Hayme: Büyük çadır, yüce örtü.
Hayulâ: Korkunç hayal, kaos.
Hele: Hiç olmazsa gibi kelime.
Hempaye: Ayaktaş, aynı rütbede olan.
Hercümerc: Birbirine karışma, kargaşa.
Heyhat: Ne yazık, ne uzak.
Heyet: Grup, kurul, astronomi.
Heykelin Perdesi: Kudüs'te Hz. Süleyman'ın mabedinin perdesi.
Heykel Suresi: Hz. Bahaullah'ın emriyle krallara yazdığı levihler, insan uzvuna benzeterek yazılıp şekillendirilmişti.
Heyula: Korkunç hayal, kuruntu.
Hicran: Ayrılık, onulmaz acı.
Hicret: Göç etmek.
Hidayet: Doğru yolu arama, yol gösterme.
Hidayet Güneşi: Resul.
Hidayet madeni: Resul.
Hidayet Şafağı: (Sabah gibi) Allahın emri.
Hidayet Yağı: Allahın emri.
Hikmet Çeşmesi: Bilgi kaynağı, Resul.
Hikmet Kaynağı: Allahın elcileri.
Hilâf: Ters, aykırı, karşıt.
Hilât: Ödüllendirmek için giydirdikleri değerli kumaş.
Hilkat: Yaratış, yaratma.
Himmat: Emek, yardım, çalışma.

Hizb-i,hizip,b: Küçük bir grup.
Hud, t: Hz. Nuh ve Hz. Salih'in arasında bir peygamber.
Hudafa: Allah, hudavend de denir.
Huda: Hile, düzen.
Hudus: Baş gösteren, çıkma, sonradan olma.
Hukema: Bilginler.
Huri: Cennet kızı (Allahın ayetleri el sürülmemiş kutsal emri.)
Huriyatı Maani: Manevi sözler.
Huriyat: Huriler.
Husul: Oluş, meydana çıkma, olma.
Hususî: Özel.
Hususiyat: Özellikler.
Hususiyet: Yakınlık.
Huzu: Tevazu.
Huşu: Alçak gönüllülük.
Hüccet: Kanıt, Hz. Bab'ın büyük din bilgini ve iyi müminlerinden Mirza Muhammed Ali Hücceti Zencanlî'nın adı.
Hücre: Küçük oda.
Hüma: Efsanede uğur kuşu.
Hüseyn Ali: Hz. Bahauallah'ın ilk adı.
Hüsran: Zarar, ziyan.
Hüviyet: Kimlik.

I

Iraklaşmak: Uzaklaşmak.
Itlak: Ad verme, genelleştirme.

İ

İbdâ: Yaratma (Allahtın gelme ve bu şekil.)*****
İbdâ Ufku: Yaradılışın tanısı (İlk tecelli ve Allahın ilk emri.)
İbka: Kalım, yerinde bırakma.
İblis: Şeytan.
İbni Zeb: Hz. Bahauallah'ın Muhammed Taki namına gönderdiği bir kitabın adı (İbni Zeb Levhi.)
İbram: Üstünde durma, ısrar, zorlama.
İbtihaç: Sivinç, içaçıklık.
İbtihal: İçten yalvarma.
İcad,t: Yaratma, yoktan varetme.
İclal: Yükseklik, Allahın niteliği.
İcraat: İcra, işi yürütme.
İctihad, t: Özel görüş.
İddia: Dediğinde direnme, büyük bir işe kalkma, davaya kalkış.
İffet: Namus, temizlik, ahlak kurallarına bağlılık.
İfrat: Aşırılık.
İfsad, t: Bozma.
İfşa: Açıklama.
İftitan: Kargaşalık, mihmet günü, fitneye uğrama.
İhkak: Hakkı elde etmek, hak üzere hüküm vermek.
İhkakı Hak: Gerçek ve doğruyu isteme.
İhlâs: Samimiyet.
İhram: Kâbe'ye girerken hacıların örtündükleri dikişsiz elbise.
İhtar: Uyarma.
İhtira: Allaha dönüş ve onu bu şekilde gösterirler.*****
İhtiras: Aşırı istek.
İhtiras dumanı: Hırs dumanı, (aşırı isteği dumana benzetmiş.)
İhtisar: Kısaltma.

İhtişam: Görkem, debdebe.

İhtiyar: Yaşlı, seçme, istek, istediğini yapma.*****

İhzar: Yanına çağırma, huzura getirme, hazır etme.

İkame: Yerine koyma, yerine kullanma, (dava hakkında) Açma.

İkan: Hz. Bahaullah'ın bir kitabının adı, şüphesiz, tam güven, sağlam biliş.

İksir: Az bulunan şey, öz ilaç, her cismi değiştiren, (Hz. Bahaullah'ın ayetleri ki ona İksiri Azam adını vermiş.), Ulu emir, Allahın ayeti.

İktifa; Yetinme.

İktibas: Alma, aktarma, başka kitaptan parça alma.

İktiran: Yaklaşma, (evlenme), erişme.

İktisab, p: Edinme, kazanma.

İktiza: Gerek, gereklilik, lazım gelme.

İlahi İksir: Allahın Ayetleri. (İmanı kuvvetlendiren emir.)

İlahi Zuhur: Peygamberin gelişi.

İlâ-yi Kelimetullah: Allahın kelimesini yayma.

İ'lâ: Yükseltme.

İlebet: Sonsuz.

İlga: İptal, bozma, yürürlükten kaldırma.

İlhak: Ekleme, katma.

İlhan: Eski Türk hükümdarlarından birinin adı. İmparatorluk.

İl: Vilayet, şehir.

İlka: Koyma, şüpheyi koyma, bırakma, atma.

İlkaat: Şüpheyi düşürmek, bozma, baştan çıkarma.

İlkah: Aşılama, dölleme.

İlk-Nokta: İlk başlayan, Hz. Bab'ın bir niteliği, başlangıç noktası.

İlim irfan çiçekleri: Müminlerin bir niteliği. (İlim ve irfan sahibi kişiyi çiçeğe benzetmiş.)

İlm-ül yakin: Sağlam bilgi, Allahın emri ve itimalı ilim.

İltihak: Katılma.

İltizam: Gerekli bulma, söz alma.

İmkân âlemi: Yaratık dünyası.

İmran Oğlu: Hz. Musa. (Hz. Musa'nın babasının adı İmran'dı.)

İmriul Kays: Hz. Muhammed'in zamanında büyük bir edebiyatçı ve şairin adı.

İmtina: Kaçınmak, yapmamak.

İmtiyaz: Üstünlük, ayrıcalık.

İmtizaç: Kaynaşma, bağdaşma.

İnayet: Merhamet, ihsan, lütuf.

İnayet Ağacı: Allahın ağacı, Allahın emri.

İnayet Güneşi: Allahın Resulu.

İnbisat: Ferahlık, açıklık.

İncizab: Kendine çekmek, çekilme, cezbetme.

İnhimak: Düşkünlük, kapılma.

İnhisar: Yalnız üzerine alma, tekel.

İnhitat: Düşüklük, alçaklık.

İnikâs: Yansıma, yansı.

İnkişaf: Açınım, açılma, meydana çıkma.

İnkita: Kesilme.

İnkiyad, t: Boyun eğme.

İns: İnsan.

İnsab, p: Soylar, baba soyu.(Tekili: nesep)

İnsanî: İnsanlık, insanlığa yakışan.

İnşa: Kurma, yazış.

İntıba: İzlenim.

İntibah: Uyanış, uyanma.

İntifa: Yararlanma.

İntihab: Seçim, seçme.

İntikal: Geçme, geçiş, kavrama.

İntizar: Bekleme, ilenme.

İntizari hilâfına: Beklemeden.
İnzal: İndirme.
İnziva: Köşeye çekilme.
İpka: Kalım, yerinde bırakma. Bekadan geliyor.
İrad, t: Konuşma beyan etme, bir malın getirdiği kazanç.
İrade: İsteme, istemek yetisi, emir.
İrade Seması: Gök isteği, Allahın güç ve isteği.
İras: Gerekme, getirme, verme.
İrfan: Tanımak, anlamak, varışlık, biliş.
İrsal: Göndermek, gönderme, koyvermek.
İrsi: Kalıtımla geçen, kalıtsal.
İrşad: Doğru yolu gösterme.
İrtibat: Bağlantı.
İrtikâb, p: (Kötü iş) işleme, yiyicilik.
İsaf: Evsaf, nitelikler.
İs'af: Yerine getirme.
İsal: Ulaştırma.
İsmet: Arılık, ahlakî uyum.
İsmi Azam: Hz. Bahauallah'ın yüce ismi.
İsnad, t: Üstüne atma, dayanan, iftira.
İsrafıl: İslamiyette kıyamet günü suru üfleyen ve ölüleri diriltten ve mezarlarından kaldıran melek. (Hz. Bahauallah'a göre bu peygamberin sesi ve emirleri, İsrail'in sesi ve emirleridir.)
İstidad, t: Yetenek, anıklık.
İstibdad, t: Keyfe bağlı yönetim, yönetimde baskı.
İsticlal: Ululuk, besbelli.
İstidlâl: Dolayısıyla anlama, (kanıtla sonuç) çıkarma.
İstiğrak: Dalınç, dalgınlık.
İstihale: Biçim değiştirme, başkalaşma.
İstihfaf, İstihkar: Hor görme, hafifseme, küçümseme.
İstikamet: Dayanmak, doğrultu, yön.
İstikbal: Gelecek zaman, karşılama.
İstikbar: Kibirlik, böbürlenmek.
İstiklâl: Bağımsızlık.
İstikrar: Karar kılma, yerleşme.
İstinad, t: Dayanma, yaslanma.
İstinaden: Dayanarak, dayanılarak.
İstinbat: Öz görüş, özel görüş.
İstintaç: Sonuç çıkarma.
İstisnaiyet: Ayrıklık.
İşrak: Parıltı.
İşrakat: Parıltılar.
İşrak noktası: Allahın Elçisi.
İşret: Oyun hali, içki toplantısı.
İştirak: Ortaklık, paylaşıklık etme.
İştiyak: Özleme, göresi gelme.
İşve: Kırıtma, naz, hoş tavır, cilve.
İtab, p: Paylamak, üstün bir kimse birine kusurundan dolayı sert sözler söylemek.
İtidal: Aşırı olmama hali, ölçülülük.
İtikâf: Dünyadan elini eteğini çekip bir köşeye çekilme.
İtikad, t: İnanç.
İtiraf: Bir gerçeği saklamaktan vazgeçip söylemek.
İtisaf: Zulüm, kıyıcılık.
İtiyad, t: Alışkanlık.
İtlak: Serbest bırakmak, sınırsızlık, ıtlak, adlandırmak, salıvermek.
İtret: Hz. Muhammed'in kızının torunları (Ehli Beyt'e itret denir.)
İttiba: İzinden gitmek.
İttifak: Birleşme, bağlaşma, anlaşma.

İttihad, t: Birlik, birleşme.
İttham: Suçlama, lekeleme.
İttihaz: Sayma, tutma, elde etme.
İttila: Haber, bilgi alma.
İttisaf: Nitelenmiş.
İzâ: Arapça gramerinde bir edat.
İzale: Yok etme, giderme.
İzân: Anlayış, zeka.
İzhar: Belirtme, açıklama.
İztirab, p: İstirap, acı, heyecan.
İzzet matlaları: Allahın elçileri.
İzzet maşrıkları: Resuller.

K

Kabe Kevseyn: İki kemerli kaş arasındaki aralık (Hz. Muhammed'in Miracı ve Allaha yakınlığının işaretidir.), yani hazreti muhammed miraca çıktığı zaman iki kaşın arasındaki uzaklık kadar Allaha yaklaşmış. (manevi bir yaklaşımdır.)
Kabil: Hz. Adem'in oğlu.
Kabil: Olanaklı, değerli, yararlı.
Kabiliyet: Yetenek.
Kabir: Mezar, gömüt.
Kacar: Hz. Bab ve Hz. Bahauallah zamanındaki İran Krallarının sanı.
Kadeh: İçki bardağı, (manevi şarap manası da gelir.)
Kadem: Adım, ayak basma.
Kader: İncancına göre değişmez bir karar, alın yazı.
Kadim: Çoktanka, eski.
Kadiri Mutlak: Salt, tek, tek Allah, hiçbir koşula bağlı olmayan güç (Allaha özgü)
Kadir: Güçlü, yapabilen.
Kadri, fa: Az, biraz, azıcık.
Kaf, gaf: Efsanede bir dağ.
Kaffe: Bütünü.
Kafil: Kapsama, içine alan.
Kaftan: İpekli bir çeşit uzun ve hafif üstlük giysi.
Kaf ve Nun: Arapça K. Ve N. İşareti (kun) yani ol (Allah ol der ve olur.)
Kahhar: Mahvedici, ezici Allah, Kahr edici.
Kâhin: Gaipen haber veren. Kehanet eden.
Kahir: Kahredici, pek üstün.
Kahir Zabani: Mahvedici ateş.
Kaide: Kural, kaideler, kurallar.
Kail, Kael: Söyleyen, inanan.
Kaim: Beklenen Hz. Mehdi, ayakta duran.
Kaimi Mev'ud: Hz. Bab (Mehdi Resul.)
Kâinat: Dünya, evren, herkes.
Kalb bahçesi: Gönül bahçesi. (Allahın emrinin yerleşeceği yer.)
Kalemi Âla: Yüce kalem, Hz. Bahauallah'ın kaleminden çıkan ayetleri.
Kalemi Kıdem: Hz. Bahauallah'ın kalemi, eski kalem (Allahın emri.)
Kelim: Hz. Musa (Hz. Bahauallah'ın bir mümin kardeşinin adı.)
Kâm: Dilek, bir şeyden istediğini ve umduğunu elde etmek.
Kamer: Gökteki ay.
Kanaat: Kanıklık, kanış, aklı yetmek, elindekinden hoşnut olma hali.
Kanî: Kanış, inanmış.
Kapasite: Yetenekli, yetkili.
Kara Gahar, Guhar: İran'da meşhur bir zincirin adı, bu ağır zincir Hz. Bahauallah'ın ensesine 4 ay gibi uzun bir süre konulmuş, bu arada Hz. Bahauallah kötü bir kokusu olan Siyah Çal adlı yerde tutuklu kalmış.

Kanun: Yasa, kural.

Karargah: Ordununu topluca buldukları yer.

Karganın Sesi: Hz. Bahauallah Bağdat'ta iken, toplumu bozucu nitelikte olan bir kişiye verdiği ad. (Bu kişinin adı Muhammed İsfahanlı idi.)

Kerem ve lukûf cevheri: Hz. Muhammed, her resulun netiliği.

Kariha, gariha: Doğa kavramı.

Karin, garin: yakın dost, samimi.

Karine, garine: eş, çift, belirti.

Karrûbin, Kerrubin: Yahudilerin inanışına göre iyi yürekli, hiçbir maddi karşılık beklemeden ulvi duygularla Allaha yakın melekler.

Kâse: derince kap.

Kaside: düzgün beyit, (koşuk.)

Kâşâne: Büyük ve görkemli bir ev.

Kattetmek: kesmek, bölmek, bir yandan öbür yana geçmek.

Katliam: Kırım, toptan öldürme.

Katran: Sıvı yağ kıvamında, siyah renkte, ağır is kokulu, suda erimeyen bir madde olup bitkilerden çıkarılanını da bitki katranı.

Kavl: Söz, kavl, sözleşme.

Kavs, kavis: Yay.

Kayyum: Ayakta durduran (vaad olunan Allahın elçisi, Hz. Bahauallah'ın bir niteliği.)

Kefaret: Bir günahı Tanrıya bağışlatmak umuduyla verilen sadaka.

Kelimatullah: Allahın sözü.

Kemâlat: Erginlik, yetkinlikler.

Kement: Tutuklamak için kullanılan ip, yağlı kayış.

Kemer: Bel, mecazi (zulüm için bel bağlamak) tutuklu davranmaya katlanmak.

Kerem: Verilen bahşış.

Keremkar: Bol veren, bahş edici.

Kerih: Tiksindirici.

Kerim: İyilik yapan, bol veren.

Karrubin: Gökçe, Allaha yakın.

Kervan: Uzak yerlere yolcu ve ticaret eşyası taşımak üzere düzülen yük hayvanı katarı.

Kesalet: İşten kaçınmak, tembellik.

Kesas: Kıyas, dinde cinayet işleyenin aynı şekilde cezalandırılması.

Kesbetmek: Elde etmek.

Kesif: Yoğun.

Kesret: Çokluk, fazlalık.

Keşîş: Karabaş, rahip.

Kevr: Dönemler (Bahailikte Hz. Şevki Efendi buyurduğu gibi Hz. Adem ve Hz. Hatemin yani Hz.

Muhammed'in dönemi (kevrî) 7000 sene sürmüştür. Şimdi Hz. Bahauallah'ın kevrî (dönemi)

500.000 yıl sürecek. Bu 500.000 sene içerisinde her bin yılda gelen peygamberler Hz.

Bahauallah'tan feyz alacaktır. Hz. Bahauallah bu dönemin kurucusu ve 1000 yılın şarii (dini

hükümlerini) getiren Allahın Elçisidir. Bu bin yıl üç asır (çağ) dır.

Resuli asır (çağ)

Tekvin (Oluşum) asrı (çağ)

Altın asır (çağ)

Birinci çağda (Resuli asır) üç ahid var.

Ala ahid.

Ebha ahid.

Misak ahid.

Ala ahid: Hz. Bab'ın devri 9 yıl sürdü.

Ebha ahid: Hz. Bahauallah'ın Ebha ahid 39 yıl sürdü.

Misak ahid: Hz. Abdalbaha'nın devri 29 yıl sürdü.

2- Tekvin (Oluşum) çağı dört merhale (aşama)dır. Birinci aşama 25 yıl sürmüş (başlangıcı Hz.

Abdalbaha'nın suudunda) yani vasiyetnamesi açıklanmış. İkinci aşama Bahai yılının

105.yılında başlamış, Yüce Adalet Evinin kurulmasına kadar sürmüştür, on beş yıl sürdü.

Üçüncü aşama Bahai yılının 120.yılında başlamış 143.yıla kadar olan zamandır ki, bu da 23

yıl sürmüştür. Dördüncü aşama, bu dönem Altın Devre kadar sürecektir.

Kevser: Cennette akarsu (Allahın Emri.)
Keyfiyet: Nitelik, belirten hal.
Keynuret: Var olan şey, içindekiler.
Keza: Yine de öyle.
Kıdem Cemali: Hz. Bahauallah.
Kıdem: Öncesiz.
Kıdem Sultanı: Tanrı.
Kına: Yüz örtü, bir boya.
Kırmızı gemi: Bahailikte Allahın emri, şehitlik makamı.
Kısbî: Çaba ile elde edilen kazanç.
Kısas: İşlenen suça karşılık aynı kötülüğü suçluya uygulayarak cezalandırma.
Kıssa: Hikaye, fıkra.
Kışla: Askerler için büyük binalar.
Kıtal: boğazlaşma, öldürme.
Kıyam: Ayağa kalkma, kalkışma.
Kıyas: Bir tutma, karşılaştırma.
Kızıl Diyar: Şehitlerin ülkesi.
Kızıl gemi: Şehitlik onuru, Allahın emri.
Kızıl noktası: Allahın yolunda ölüm.
Kızıl sefine: Kızıl gemi, şehitlik onuru.
Kızıl sehife: Allahın yüce emri.
Kibriti ahmer: Bulunmayan bir şeyin işareti, hiç bulunmaz.
Kibriya: Yüce, üstün.
Kilpare, gelpare: Kurumuş toprak parçası.
Kinaye: Örtülü dokunaklı söz.
Kisbî: Sonradan edinilen, edinsel.
Kisra: Sasan Krallarının sanı.
Kisve: Kılık, kiyafet.
Kital: Boğazlaşma öldürüşme.
Kıyam: Ayaklanma.
Kıyamet, kıyamet: Ayakta durmak, ayaklanma, (Bahailikte her Tanrı elçilerinin gelişi bir kıyamettir.)
Koloni: Topluluğun yerleştiği yer.
Korintoslular: Kurentiyan grupları, (Korentis Yunancada bir şehrin adı.)
Kostantin: Hz. İsa'nın dinini kabul eden ilk kralın adı.
Köhne: Eskiyip yıpranmış, zamanı geçip aykırılmış.
Kubab: Kubbeler, toparlakça kümbet biçimi verilen yapı, dam, kralın sarayda toplantı yaptığı yer.
Kudas: Hz. İsa'nın havarileriyle birlikte son gece yediği yemek töreni.
Kuddus: Hz. Bab'ın ilk müminlerinden birisine verdiği san. Onun adı Mirza Muhammed Ali idi.
Kudsul Akdâs: Hz. Süleyman'ın Mabedi. (Allahın Emride amaçlanabilir.)
Kudsi: Temiz ve yüce.
Kudsiyet nesimi: Allahın Emri. Pak olan meltem.
Kunut: Namaz ve dua.
Kurs: Yuvarlak ve yassıca şey, çörek, bir yıldızın görülen yüzü.
Kuvve: Güç, enerji.
Külâh: Şapka.
Künh: Öz, kök, içyüz.
Kürsü: Kalabalığa karşı söz söyleyenlerin üzerine çıktıkları yüksekçe yer.
Kütüb, p: Kitaplar.

L

Lafız-lafzı: Ağızdan çıkan ses, anlamlı veya anlamsız söz.
Lağv: Lağvi (bir kuruluşu kaldırma.)
Lahd, lahit,d: Mezar, mezar taşı.
Lâhut: Tanrısal. (İlahi bir makamdır.)
Lâhutî: Allaha çok bağlı.
Lâkeyd, t, lâkayd: Aldırışsız, ilgisiz.

Lamikan: Yeri olmayan. (Allah.)
Lâmise: Dokunum, duyurga.
Laşe: Bir parça cesed,t.
Latif: K k e, hoş, narin.
Lâyemut:  l ms z,  lmez.
Lâyezal: Sonu olmayan, ilk olmayan.
Lây drik: İdrak edilmez, doğa  st .
Lebbeyk: Hizmete hazır.
Led nni: Tanrıya yakın.
Letafet: Hořluk, narin.
Levasan: İnan'da Tahran'a yakın bir bölge.
Levhi Mahfuz: Allahın ilminde.
Lika: Allahın likası, buluşma, görüşme.
Lisam: Yüz  rt s .
Lisan: Dil, konuřmaya bařlamak.
Lisani Kıdem: Hz. Bahauallah'ın dili.

M

Maada: Den başka.
Maasi: Günahlar.
Maani: Anlamlar, manalar.
Mabud, t: Tapınılan kişilik.
Macid, t: Yüce, büyük.
Madum: Yokluk, var olmayan.
Madun: Alt, ondan başka.
Mafat: Kaçınmış, iř işten geçmiş.
Mafevk: Üst,  st n.
Maędur: Haksızlığa uğramış.
Maghur: Ezilmiř, periřan.
Maęmum: Sıkıntılı.
Mahbus: Hapiste bulunan.
Mahdud, t: Sınırlı.
Mahdudiyet: Sınırlılık.
Mahfaza: Korunacak, kap.
Mahlukat: Yaratıklar.
Mahlul: Eriyik.
Mahmul: Yüklü, yükletilmiř.
Mahsusat: Duyulanlar,  zg ler.
Maşer, Maşer günü: Toplanma günü, Bahailikte Allahın Zuhur günü.
Mahtum: Mühürlü, kesin, kapalı.
Mahud, t: Vat olunan, bilinen.
Mahviyet: Alçak gönüllülük.
Mahzul: Düşük, r svay.
Mahzum: Yenilmiř, kırılmış.
Maide: Yemek.
Maiřet: Geçim, geçinme.
Maiyet: El altı, buyruk altı, birlikte.
Mak'ad, t: Oturacak yer.
Makarr: Kalma yeri.
Makmen: Yüce makam, izzet yeri.
Makul: Akla uygun, makulat ( oęul).
Malik ne: Yurtluk.
Mamafi: Bununla birlikte.
Mamul: İşlenmiş, yapılmış.
M mur: Bayındır.
Man Aradahullah: Hz. Abdalbaha.

Man Yezhiruhullah: Hz. Bahauallah.
Manzari Akber: Hz. Bahauallah.
Manzur: Amaç, iç bakış.
Marifetullah: Allahı tanımak.
Mescidi Aksa: Kudüs'te Hz. Süleyman'ın Mabedi.
Mescidî Haram: Kabe.
Mastarî Amr: Allahın Elçisi.
Masiyet: İşleyen günah.
Masnuat: Yapılmış sanat.
Masun: Korunan, korunmuş.
Maşâr: Kavram, şuurlu olan.
Maşâr ve makam: Yüce yeri.
Maşer: Haşır naşır yeri, Bahailikte Allahın zuhur günü.
Maşrikîzuhur: Allahın elçisi.
Maşrikul ezkar: Sabah erken dua edilen kutsal yer anlamındadır. Zikirlerin doğuş yeri olan.
(Bahailikte kutsal mabede verilen ad.)
Matlâ: Doğuş yeri.
Matlaî Ala: Hz. Ala. (Hz. Bab) Yüce doğut.
Matlaî Abha: Hz. Bahauallah, nurun doğuşu.
Matrud, t: Kovulmuş, dinden kovuntu. Tard edilmiş.
Maveraî tabiat: Doğa üstü.
Mazhar: Bir iyiliğe erişmiş. (Resul.)
Mazbah, mezbah: Kesip öldürmek yeri.
Mazharîzuhur: Allahın elçisi.
Mazhariyet: Bahailikte Allahın doğma yeri, elçilik, görme yeri.
Mazi: Geçmiş.
Mazillet: Alçalış, mezellet, aşağılaşma.
Mazkur: Adı geçen.
Mazmun: İçindeki.
Mazruf: Zarf içine konmuş, zarftaki.
Mazur: Mazeretli.
Mebde: Başlangıç, baş.
Meberrat: Bahşişler, iyilikler.
Mebhut: Hayranlık duyan.
Mebni, a: Ondan dolayı, den ötürü.
Mecal: İmkan, güç.
Mecali: Yansıtımlar.
Mecaz: Benzetilen söz.
Mecazen: Mecazle ilgili.
Mecid, t: Yüce.
Mecra: Akak, akımlı.
Mecusi: Ateşe tapanlara verilen ad, İran Peygamberi Hz. Zerdüş't'e inananların adı.
Meczub, p: Allah aşkıyla aklının dengesini yitirmiş kimse.
Medar: Sebep, terazi, dönence.
Medeniyet: Uygarlık.
Medfun: Gömülmüş, saklanmış.
Medhu Sena: Övme.
Medhuş: Ürkmüş, şaşırılmış.
Medlul: Anlam, mana, kılavuzluk.
Medum: Yokluk.
Mefkud, t: Yok olma, yitik.
Mefsedet: Arabozuculuk.
Mefsel: Eklem.
Meftun: Gönül vermiş.
Mehabet: Korku ve saygı uyandıran.
Mehcub, p: Perdeli.
Mekmen: Orun, makam, yüce yer.

Mekmeni İzzet: Ululuk yurdu.
Mekmeni Özma; Yüce yeri.
Meknuz: Gömülü, saklı.
Meksud, t: İstenen.
Mekşuf: Bulunmuş.
Melâl: Can sıkıcı, usanç.
Melâmet: Sitem, paylama.
Melânet: Lânete layık, büyük kötülük.
Melce: Sığınacak yer.
Melei Âlâ: Yüce rütbeli müminler.
Melekût, ü: Yüce orun, Allahın emri, Allahın gücü, otorite.
Mel'un: Lânetli, kargışılı.
Memat: Ölüm.
Memduh: Beğenilmiş.
Memluk: Köle, kölemen.
Memul: Umulur, çok istenilen şey.
Men Aradehullah: Hz. Abdalbaha.
Men: Tevrat'ta gök yemek demekmiş.
Men'i: Allahın bir niteliği, sperm, keybi meni Allah, yüce.
Men Tafe Nuvlehulesma: Hz. Abdalbaha.
Menfa: Sürgün yeri.
Menhus: Uğursuz.
Menkul: Söylenegelmiş, taşınmış.
Mennan: Minnet koyan Allah.
Mensuh: İptal olmuş, hükmü kalmamış.
Menşe: Kaynak, köken bölgesi.
Menzeri Abha: Nurlu görüşü, Hz. Bahauallah.
Merbub, p : Allah.
Mercan: Kıymetli ince, ağaç.
Merci: Baş vuracak yer.
Merdud, t: kovulmuş.
Merî: Yürürlükte olan, yemek borusu.
Merkad: Mezar, kanat.
Merzi: Gönlü yatmış, razılık.
Mesani: Kurnın Fatih süresi. (Yedi ayet yedi harf.)
Mesbuk: Sabıkalı.
Mescud, t: Secde edilen.
Meserret: Sevinç.
Mesnet: Dayanak, orun.
Mestur: Yazılmış, örtülü, gizli.
Mesun, masun: Korunan, korunmuş.
Meşhud, t: Belli, görülmüş.
Meşyyet: Allahın isteği.
Meşru: Yasanın ve kamu vicdanının doğru bulduğu.
Meşreb, p: Tutum ve durum, gidiş.
Metbu: Tabi olunan, zevke uygun, uyruk.
Methal: Giriş, karışmış bulunmak.
Mevâ: Sığınacak yer.
Mevdu: Emanet edilmiş, saklı.
Meveddet: Dostluk.
Mevhibe: Tanrı vergisi, bağışı. Vergi.
Mevhub, p: Tanrı vermiş, bağışlanmış.
Mevhum: Kuruntuya dayanan.
Mevize: Vaaz.
Mevkuf: Tutuklu.
Mevrus: Kalıtım yoluyla edinilmiş.
Mevsuf: Nitelenmiş, vasıflanmış.

Mevsuk: Belgeye dayanan, itimatlı.
Mevsukiyet: Doğruluğuna güvenlik.
Mevud, t: Vaat olunmuş.
Meyyal: Eyingen, eğilimli.
Mezbah: Kesilmek yeri, kanar, kanare.
Mezci: Karışmış.
Mezellet: Alçalış.
Mezemmet: Ayıplamak.
Mezkur: Adı geçen, az önce anılan.
Mihir: Geline başlık.
Mihver: Eksen.
Minval: Tarz, yol.
Mirza Hüseyin Ali: Hz. Bahauallah'ın ilk adı.
Mirza Muhammed Ali: Hz. Bahauallah'ın bir oğlunun adı.
Miret: Kadın.
Mistik: Sır, aklın erişemediği şey.
Mişkat: Lambanın yeri.
Mizan: Terazi, ölçü.
Mizmar: Meydan, flüt.
Muaheze: Kınamsıma, sorguya çekmek.
Mualla; Yüce, yüksek.
Muallâk: Asılmış, bağlı.
Muavin Eyadi: Bahailikte Allahın emrine hizmete seçilmiş kimse.
Mubeşşir: Müjde veren.
Mubeyyin: Açıklayan.
Mubdi: Başlayan.
Mubin: Açık, belli.
Mucered, t: Tek, yalnız hali.
Mucesseme: Cisim halinde olan.
Mucid, t: Yaratan, türetici.
Mufassal: Ayrıntılı.
Mufazzal: Bir kitap yazarın adı.
Muftarayat: İftiralar.
Muganni: Şarkı söyleyen.
Muglak: Anlaşılması güç.
Muhakkik: Gerçeği araştıran.
Muharebe: Savaşma.
Muharip: Savaşan, savaşçı.
Muharrik: Kışkırtıcı.
Muharrir: Yazar.
Muhat: Kuşatılmış.
Muhatara: Tehlikeli.
Muhavvil: Bırakılmış.
Muhayyele: Hayal de olan.
Muhdis: Olaylanmış, haber veren.
Muheymin: Yenici, üstün, galip.
Muhit: Çevreleyen.
Muhkem: Sağlam.
Muhtal: Bozulmuş.
Muhtar: Allahın bir niteliği.
Muin: Yardımcı.
Mukallimî tur: Tur dağında konuşan.
Mukarrab, p: Yakın.
Mukarrer: Kararlaştırılmış, tekrar.
Mukavemet: Dayanma.
Mukayyed: Kayıtlı, bağlı.
Mukin: Sağlam inanç.

Mukir: Gerçeği söyleyen, tasdik eden.
Mukni: Kanış verici, inandırıcı.
Muktazayat: Zamanın icabı.
Muktebes: Alınmış.
Mukteda: Önder, örnek olan.
Mumkinat: Dünya, olabilen şeyler.
Munadi: Çağırın.
Munderecat: İçindekiler.
Muntazır: Bekleyen, gözleyen.
Munzil: İndiren.
Murahas: Delege, elçi.
Murdar, mürdar: Pis ölü, kirli.
Mursal: Gönderilmiş.
Mursel: Gönderen.
Musallat: Yenici, üstün.
Mustakar: Durulma.
Mustegas: Yardımcı. (Mustegas günü vaat olunan gün.)
Mûta: Veri, itaat olunan.
Mutahhar: Kutsal, temiz.
Muteali: Yüce.
Mutehalli: Süslenmiş.
Mutevekilane: İşini Allaha bırakma hali.
Mutena: Özenli, özenilmiş.
Mutakin isimleri: Salt Allah, saltık isim.
Muttaki: Allahtan karkar, temiz.
Mutteki: Bağlı, dayanan.
Muvahhid: Tek Tanrıci.
Muvazene: Denge, dengeleşme.
Muzaf: Katma, izafe.
Muzakerat: Konuşmalar.
Muzakkir: Zikr eden, erkek cinste olan.
Muzhir: Açıklayan.
Muzlim: Karanlık.
Muztarıp: Acı çeken.
Müahaza: Sorum tutma, sorumlama.
Müaşeret: Görgü, iyi geçinme.
Müayyed: Destekleyen.
Mübayanet: Ayrılık, karşıtlık.
Mübeccel: Besbelli, kafi, sevinç.
Mübelliğ: Duyurucu.
Mübeşşir: Müjdeci.
Mübeyyin: Açıklayıcı.
Mübin: Açık. (Hz. Bahauallah'ın bir kitabının adı.)
Mübrim, rem: Sağlım, kaçınılmaz.
Mübteis: Sebep olan, gerekçe, var olan.
Mücbir: Zorlayan.
Mücerred, t: Tek, soyut.
Mücerred, t ruhlar: Resullar.
Mücerred, t cevheri: Allahın elçileri.
Mücmel: Kısaca, özeti.
Mücessem: Cisim halinde olan.
Müctehid, t: Hüküm veren din bilgini.
Müdahene: Dalkavukluk.
Müddei: İşe kalkan, iddia eden.
Müdebbir: Tedbirli.
Müdekkik: İnceleyen.
Müebbid, t: Sonu olmayan.

Müennes: Dişil.
Müfhir: Onurlu.
Müfteriyat: Karacılıklar, iftiralar.
Müheymin: Yenen, yenici üstün.
Mükabbir: Kibirli, büyüklük.
Mükallim: Konuşan.
Mükaşefe: Keşif, bulma, bulgu.
Mükerreren: Defalar.
Mükavvin: Oluşmuş.
Mükrim: Konuk sever, ikram eden.
Mülahaza: Düşünce, iç görüş.
Mülakat: Görüş.
Mülâki: Görüşen.
Mümbit: Verimli.
Mümeyyiz: Ayırt edici.
Mümkinat: Dünya, olabilen.
Mümid: Yardımcı.
Mümteni: Olanaksız.
Mümteziç: Kaynaşmış, uyuşmuş.
Münazaa: Çekişme.
Münazara: Bilimsel tartışma.
Münbais: Fikir belirgi, kalkınmış.
Münbit: Bitek, verimli.
Münceli: Beliren, yansıtıcı.
Müncezib, p: Aşırı bağlı.
Mündemiç: İçinde bulunan.
Münderiç: İçinde yer alan.
Mündericat: İçindekiler.
Müneccim: Astronomi ile uğraşan.
Münfail: İşlenmiş, utanmış.
Münkalib, p : Başkalaşmış.
Münkesif: Güneş tutulmuş.
Müntesibin: Hısımlar, baş bağlamış. Baş bağlayanlar.
Münzil: İndiren.
Müptedi: Yeni başlayan.
Mürakabe: Kontrol.
Mürevviç: Yayıcı.
Mürsal: Gönderilmiş.
Mürsil: Gönderen.
Müsabe: Aynı seviye de olan.
Müsamaha: Hoş görü.
Müsaraat: Çabukluk, sürat.
Müsemma: İsimlenmiş.
Müstebad, t: Uzak görülen.
Müstebit: Tek insanın yöntemi. (Sözü kanun olan kişi.)
Müstefid: Yararlanmış.
Müstağas: Yardımlama.
Müstağas günü: Hz. Bahauallah'ın gelişi.
Müstahkim, kem: Berkitilmiş, sağlam.
Müstenid, t: Dayanan, yaslanan.
Müstevli: Sarıp kaplama.
Müşevvik: İsteklendirici.
Müşfikane: Sevecenlik.
Müştak: Özlemiş.
Müştehiyat: Nefsin aşırı istekleri.
Müteaffin: Pis kokulu.
Müteal: Yüce.

Müteali: Yücelik.
Müteallik: İlişkin.
Mütebahhir: Derin bilgin.
Müteakis: Birbirinden zıt.
Mütefekkir: Düşünür.
Mütehakkik: Gerçekleşmiş.
Mütehalli: Süslenmiş.
Mütehasıl: Elde edilen sonuç.
Müteharrik: Yer değiştirebilen.
Mütekaddim: Daha önceki.
Mütekamil: Olgunlaşmış.
Mütenaiim: Zengin ve rahat yaşayan.
Mütenahi: Sınırlı.
Mütenakız: Zıt, çatışık.
Mütenabbih: Uyanık, akıllanmış.
Müteraddi: Donanmış, süslü.
Müteraddid, t: Şüpheci.
Müterettip: Düzenlenmiş, tertiplenmiş.
Mütevali: Art arda gelen.
Mütevahir: Yaygın, söylenti.
Mütevaffi: Vefat eden, ölü, ölen.
Mütevellid, t: Doğmuş, ileri gelmiş.
Mütevakkif: Durmuş, bağlı, duran.
Mütevekkil: İşini Allaha bırakan.
Mütevekkilane: Tanrıya bırakma hali.
Mütezayid, t: Artan.
Müttefik: Bağlaşık, birleşik.
Mütteki: Günahdan sakınan, dayanan.
Müverrih: Tarihçi, tarih yazar.
Müyesser: Nesip olmak, olanaklı.
Müzat: Zıt, karşıt.
Müzaheret: Arkalama, yardım etme.
Müzahir: Arkalayan, yardımcı, belli.
Müzakere: Danışma, beraber konuşma.
Müzeyyen: Süslü, bezenmiş.
Müzmin: Sürengen, müzmin hastalık.

N

Naat: Övme.
Nadide: Az görülür, görülmedik.
Nafiz: İçe işleyen, sözü geçen.
Nagehani: Ansızın, ani, birden.
Nağme: Haz duyuran ses, ezgi, müzik.
Nahvi: Arapça grameri bilen.
Nailiyet: Erişimlik.
Nakd, Nakdî : Para, para cezası.
Nâkî takir: Bir deve, Salih Peygamberin devesi. (Buna eziyet etmeyin.) Bu bir benzetmedir. (Allahın emrine karşı gelen imansız bırakılacak yani cezalandırılacak.)
Nâkîz, nakzî: Sözüde durmayan ve imandan sonra ara bozan ve iki yüzlülük ve itaatsızlık yapan münafık.
Nakli: Kitaplardan derlenen kanıtlar.
Name: (Eskiden)Mektup.
Namusi Akber: Allahın yüce emri.
Namütenahi: Sınırsız.
Nara: Heyy diye çıkarılan yüksek ve uzun ses, (me aşk sesi), nara atmak.
Nas: Nâs, halk, insan.

Nass: Konuşma, söz.
Nassî sarîh: Allahın açık ayeti.
Nasırı: Kudüs'te bir şehrin adı.
Nasufî: Maddecî, dünyaya bağlı.
Naşide, neşide: Beyit, menzume.
Natık-a: Söyleme yetisi, akıl.
Nazargâh: Bakış yeri.
Nazariyat: Kuramlar, düşünceler.
Nebat: Bitki.
Nebatat: Bitkiler.
Nabaî Azim(Nebeil Ezim): Büyük haber (Hz. Bahauallah'ın gelişi.)
Nebi: Savacı (Kitap getirmemiş peygamber, haberci.)
Nebilerin mührü: Nebilerin süsü. (Hz. Muhammed.)
Nebze: Bir parça, pek az.
Medamet: Pişmanlık.
Nefha: Esinti, kokulu.
Nefy: Yokluk.
Nefy etmek: Sürgüne gönderilmek.
Nefyi ebed: Daimi sürgünde kalmak.
Nehvi: Arapça gramer, nehiv.
Nemrut, d: Hz. İbrahim'in zamanındaki kralın adı.
Nesep, b: Soy, baba soyu.
Ness: Nessî sarîh: Allahın sözü.
Nesh: Değiştirme, mahvetme.
Neşir: Yayma, yayım.
Ney: Kamıştan bir nefes çalgısı.
Neviyet: Bir cinsten ayrılan türlü şeyler.
Neyzen: Ney üfleyici.
Neyyir: Güneş.
Neyyiri Azam: (Hz. Bahauallah), yüce ışık, yıldız.
Nezafet: Temizlik.
Nezahet: Ahlak temizliği.
Nisfinnihar: Meridyen (Kuzey kutbundan başlayıp ekvatorundan geçip güney kutbuna ulaşan hayali çizgi.)
Nikab, p: Yüz örtüsü, peçe.
Nikmet: Azap, eziyet, ceza.
Nisbi, pi: İzaî, bağıntı.
Nisyan: Unutkanlık.
Nişan, nişane: Belirti, alâmet.
Niza: Kavga, çekişme, bozuşma.
Noktayı Beyan: Hz. Bab. (Mehdi Resul)
Noktayı Ula: Hz. Bab (Hz. Ala), Mehdi.
Nuri Mubin: Açık nur. (Hz. Bahauallah.)
Nusret: Yardım.
Nutfe: döl suyu.
Nübüvvet: Peygamberlik.
Nüzul: İniş. (Allahın emri.)

O

Okyanus: Büyük ve derin deniz, anakaraları birbirinden ayıran engin deniz.
Otağ: Oda, büyük ve süslü çadır.
Ovbaş: Fa: Ayak takımı.
Ovrîşelim: Kudüs'te bir şehir.

P

Paklık: Temizlik.
Panteist, d: Vahdeti vücut tarikatı.
Paye: Temel, aşama.
Paymal: Ezilme, ağır basım.
Penah: Sığınma.
Peñçe: Yırtıcı hayvanların ön ayaklarının parmaklarıyla tırnakları.
Pentikos günü: Vahdeti vücutla ilgili.
Perestişkar: Tapınan.
Pertev: Işık, parlaklık.
Pervane: Kelebek, geceleri ışık etrafında dönen küçük kelebek.
Perverde: Eğitilmiş.
Perverdigar: Fa: Rab, Tanrı.
Pespaye: Alçak.
Pevlos, Pavlos: Pavlos Resulü. (Hz. İsa'nın ilk müminleri ve onun yolunda şehit olan.)
Peyk: Haberci.
Piskopos: Katoliklerde bir bölgenin din işlerine başkanlık eden papaz.
Portre: Bir insanın resmi.
Potansiyel: Gizli güç.
Prensib, p: İlkel, temel, eleman.

R

Rabbanî: Allah'tan gelen.
Rabbi Ala: Hz. Bab (Mehdi Resul)
Rabbilzzet: Yüce Allah.
Rabbül cünüd, t: Vaad olunan zuhur. (Hz. Bahauallah.) Orduların Rabbi.
Rafiki Alâ: Yüce makama.
Rahvet: Gevşeklik, kusurluluk.
Rahiki Mahtum: Mühürlenmiş şarap, Hz. Bahauallah gizli bütün kutsal kitapların anlamlarını açıklamışlar ve buyuruyorlar: Sanmayınız ki size sadece bir yasa düzeni indirdik, hayır, seçkin şarabın mührünü, kudret ve kuvvet parmaklarıyla çözdük.
Rahik: Öz şurup.
Rahmanî: Tanrısal.
Rasad, t: Gözleme.
Rasıd, t: Gözlemen, gözleyici.
Rasih: Sağlam, kararlı.
Rayiha: Kokusu güzel.
Raz: Sır, gizli.
Refat: Yüce.
Rehavet: Gevşeklik.
Revaç: Sürüm, geçerlik.
Revnak: Parlaklık, göz alıcılık.
Revzeyi Mübaraka: Hz. Bahauallah'ın anıtı ve onun etrafındaki bahçeleri.
Revzeyi Mutahhara: Hz. Bahauallah'ın mezarı.
Rezail: Utanacak davranışlar.
Rıfat sıfat: Yüce ve güzel huylar.
Rızvan: Bahçe, cennet.
Ricat: Dönüş, gene dönmek.
Rida: Üst örtü, üstten uzun örtü.
Risale: Küçük kitap, makale.
Risalet: Yalvaçlık, resullük.
Rububî: Allaha mensup.
Rububiyet: Tanrılık, Allahlık.
Ruh Hazretleri: Hz. İsa.
Ruh ve reyhan: Hoş ve iyimserlik.
Ruhanî yurdu: Gönül şehri.
Ruhaniyet: Din ve ruha bağlılık.

Ruhul Emin: Cebrail (Hz. Muhammed.)
Ruhulkuds: Kutsal ruh, Allahın Emri.
Rübübî: Allaha mensup.
Rüknü: Temel.
Rükün: Bir topluluğun en önemlisi.
Rüsüh: İçine etkileyen.
Rütbe: Aşama, yükselmiş bir durum.

S

Saat günü: Kıyamet günü (Allahın zuhur günü ve Hz. Bahauallah'ın gelişi.)
Saba: Sevgilinin yurdu, aşk şehri, seher yeli.
Sadır: Göğüs, gönül.
Sâdir: İnme, çıkma.
Sadd: Engel, mani olmak.
Sadr: Üst yer, gönül.
Sadum: Bir şehir.
Saf-Saff: Dizi, sıra.
Safilere: Seçkinler.
Sahibul zaman: Zamanın sahibi (Şiilikte Hz. Mehdi.)
Seyha: Allahın sesi, kıyamet alâmeti.
Sahire: Büyük ses (zuhur günü ve kıyamet günü.)
Saik: Yola götüren, yönetici.
Saik: Yıldırım.
Sahre: Taş, irice taş parçası.
Sakar: Yakıcı ateş, cehennem.
Saki: Şarabı dağıtan kimse.
Samedî Kudsiyet: Resullar.
Sâmîri: Hz. Musa zamanında sığı tapan bir adam.
Sâri: Bulaşıcı.
Sarih Nass: Açık söz.
Sarkarî Aga: Hz. Abdalbaha.
Sarraf: Altın alışveriş yapan kimse.
Sattar: Ayıpları örten kimse.
Satvet, ti: Zorlu, güç.
Sazici tinet: İyi yaratık (Hz. Muhammed.)
Sebi Mesanî: Kuranı Kerimin fatiha suresi.
Sıbkat, sebkat: Önce gitmek.
Seciye: Karakter, davranış.
Sed: Duvar, engel.
Sefine: Gemi.
Sefinei hemra: Kırmızı gemi (Şehitlik makamı.)
Sefinetullah: Yüce Adalet evi. Tanrı gemisi.
Sefvet: Seçkinlik, arılık.
Sehabe: Dost, müminler.
Sehavet: Cömertlik.
Seklî Akber: Büyük ağır. (Kuranı Kerim.)
Selb: Çekme, tutma.
Selsebil: Bengi su (Allahın emri.)
Semedî kudsiyet: Yüce kutsallık.
Semedanî: Yüce, temiz.
Semedî İlim: Yüce ilim.
Semer: Verim.
Semud, t: Hz. Nuh'un soyundan bir kavim.
Senevi: Yıllık.
Serap: Uzakta su gibi görünen yanıltmacı.
Seri: Sıra, bir dizi.

Serhaddi: Sınır boyu.
Ser karî Aga: Hz. Abdulbaha.
Serrullah: Allahın sırrı (Hz. Abdulbaha.)
Serrullahil Azam: Hz. Abdulbaha.
Sermediyet: İlk ve sonu olmayan.
Seyyidul Enam: Hz. Muhammed.
Seyyid Ali Muhammed: Hz. Bab (Mehdi Resul.)
Seyyidul Esfiya: Hz. Muhammed.
Seyyidi Lovlak: Hz. Muhammed (Mc sen olmasaydın dünya yaratılmazdı.)
Seza: Yaraşık, değer.
Sıbtı: İsrail oğulları, çoğal, esbat.
Sılasıl: Zencirler.
Sırat: Yol (Allahın yolu.)
Sır Diyarı: Edirne.
Si – Şi: Hz. Bilalî Habeşi, Bismillah sözünü “Bişmillah” olarak söylemesi üzerine, Hz. Muhammed onun imanını göz önüne alarak, onun sözünün imansızlardan çok üstün olduğunu belirtmiş.
Sicni Azam: Büyük hapis. (Akka.)
Sidre: Ağaç.
Sidretümunteha: Cennet Ağacı, (Hz. Bahauallah), Allahın Emri.
Sirkat: Çalma, hırsızlık.
Siyah Çal: Tahran’da Hz. Bahauallah’ın 4 ay hapiste kaldığı yer.
Siyamet: Koruma.
Sudur: Çıkma, çıkan.
Sudurî ve zuhurî: İki türlü tecelli var, sudurî tecelli, zuhurî tecelli (belirme) ya kıyam ve sudur, insan ruhu Haktan sadır olmuştur veya söz söyleyenden sadır olmuş gibi, fakat onun şekli değişmemiş. Zuhurî tecelli ise bir şeyin hakikatinin başka şekillerde görünmesidir. Ağacın ağaç tohumu gibi, yaprak ve çiçek şeklinde görünmüştür. Buna zuhurî (ya kıyam) tecelli denir.
Sui tefahum: Kötü kavram, yanlış kavram.
Sulb: Soy, nesil.
Sulta: Otorite, güç.
Sultan: Osmanlı krallarının ünü.
Sunû: Sanat, arz ve talep.
Suradık: Büyük çadır, çadırlar.
Sur: Ses, Allahın Emri, kale duvar.
Suracî Muhammedî: Hz. Muhammed’in nuru.
Surei Reis: Hz. Bahauallah tarafından Ali Paşa’ya yazılan mektup. (Risalenin adı.)
Surî: Görünen şey, zahiri.
Surya Oğlu: Yahudilerden bir bilginin adı.
Sübut: Gerçekleşme, dayanma.
Südüs: Altı.
Süfli: Aşağılık, alçaklık.
Süfyan: Hz. Muhammed’in bir düşmanı.
Sükut: Susma, sessizlik.
Sülâle: Soy, nesil.
Sünnet: Din yasası, özel davranış.
Sünühat: Giriş, girme, meydana gelmek.
Sünühat: İlhamlar, havadis.
Sünühatî Rahmaniye: Allahın vergisi.
Süreyi Heykel: Hz. Bahauallah krallara yazdığı levihlerinin bir insan heykeli üzerine yazılarak cisimlendirilmesini emretmiştir.

Ş

Şafi: Şifa veren, kanış verme.
Şahike: Büyük dağın en yüksek yeri.
Şaibe: Leke, kusur, iğrendirici şey.

Şakavet: Düşmanlık.
Şakayık: Lale gibi çeşitli çiçekler.
Şaki: Yol kesici.
Şamata: Gürültü, patırtı.
Şaşaa: Parlaklık, parıltı.
Şayeste: Değerli, yaraşır.
Şeamet: Uğursuzluk.
Şecere: Ağaç (Hz. Bahauallah'ın hısımları.)
Şedidül kuva: Güç, yeğın.
Şefket: SEVECENLİK.
Şehamet: Yiğitlik, güçlülük.
Şehinşah: Kral, padişah.
Şehsüvar: Kahraman, becerikli.
Şehvanî: Kösnülükle ilgili.
Şehvetperest: Kösnücül, isteklik.
Şekavet: Düşmanlık.
Şema: Mum, aygıt.
Şemail: Dış görünüş, huylar, resim.
Şemsî huviye: Tanrılık güneşi. (Resul.)
Şeniyet: Kötülük, kötü işleyen hali.
Şevket: Debdebe, göz alıcı.
Şevki Efendi: Hz. Abdalbaha'nın torunu ve onun halifesi. (Emrin velisi.) Şevki Rebbani.
Şık: İki şık, iki yoldan birisi.
Şia, Şii: Hz. Muhammed'ten sonra Hz. Ali'yi halife bilen mezhep.
Şih Tebersi: Şii bir din adamı idi, İran'da Mazenderan'da ormanlar içinde mezarı vardır, 313 Babileri burada şehit ettiler.
Şirk: Allaha ortak koşmak.
Şirmert: Yürekli, cesur insan, aslan.
Şua: Işın.
Şuriş: Saldırış.
Şuheda: Şehitler, büyük müminler, tanıklar.

T

Ta: Tehran (İran'ın başkenti.)
Taadüt: Çoğaltma, sayısı artan.
Taali: Yüce, yüceltme, yücelme.
Taaluk: İlişki, bağı, ilgi.
Taati: Danışma, fikir tartışması.
Taayyün: Belirme.
Tab: Basma, bası.
Teati: Alıp verme, verişme.
Tabutüssekine: Hz. Mehdi Resulün sandua (tabut.)
Tadil: Değişiklik, dengeli, tadilat.
Tagut: Put, zulüm.
Tahaddüs: Olayları haber vermek, konuşma.
Tahakkuk: Gerçekleşme.
Tahavvul: Değişme, dönme, değişkenlik.
Tahdid, t: Sınırlama, çevreleme.
Tahlil: Çözümleme.
Tahmil: Yükleme.
Tahrif: Ayetlerin yanlış tefsiri, manaları değiştirme, bozma.
Tahsis: Özet, ayırma, bağlama.
Tahsisat: Ayırmalar, örtülü ödenek.
Taif, taife: Yanında bulunanlar.
Takaddüm: Önce gelme, önce davranma.
Takarrür: Kararlaşıma.

Takat: Dayanma, güç.
Takbih: Kınama, ayıplama.
Takdis: Kutsama.
Takfir: Küfür etmek.
Taklid, t: Öykünmek (Körü körüne inanmak.)
Takrir: Söz, dayanma, anlatma, kalma.
Takva: Günahtan sakınma, arılık.
Takyid, t: Bağlı kılma, kayıtlama.
Takyidat: Bağlantılar, kayıtlamalar.
Talât: Yüz, güzel yüzü.
Tâlî: İkincil, ondan sonraki.
Talih: Baht, doğa üstü gücü inanılan şey.
Talik: Bğlı tutma.
Talin: Lanet.
Tamim: Genelge, genelleme.
Tanrı bilgisinin denizi: Tanrının ayetleri.
Tanrı Haremi: Allaha ait şeyler.
Tanzim: Düzeltme, yoluna koyma.
Tarif: Tanım, tanımlama.
Tariz: Sözle dokunmak, ret etmek.
Targib, p: İstek yaratmak, rağbet yaratmak.
Tasrif: Sarfetme.
Tasrih: Açık söyleme.
Tarsim: Resim yapma.
Tasvir: Resim, bir şeyin tasarımın söz veya yazı ile göstermek.
Tathir: Arılama, temizleme.
Tavaf: Çevninme.
Tavazzuh: Açıklanma, aydınlanma.
Tevsif: Nitelendirmek.
Tazammun: Kapsama, içine alma.
Tâzim: Ululama.
Taziyet: Baş sağlığı dileme.
Teaddi: Zulüm, düşmanlık.
Teaddüd, t: Çeşitli, sayısı artma.
Teammül: Durup düşünme.
Teassub, p: Körü körüne inanma.
Teassüs: Kurulma, temelleme.
Teati: Danışma, alıp verme.
Tebaiyet: Uyuma.
Teban: Doğa, teban, tabiat.
Tebeddül: Değişme.
Tebdil: Değiştirme.
Tebellür: Billurlaşma, belirme.
Teberzin: Balta.
Tebii: Doğal, normal.
Tebşir: Müjdeleme.
Tecahül: Bilmezlikten gelme.
Tecelli: Belirme, yansıtırma.
Tecelligah: Görünme yeri.
Tecelliyat: Belirmeler, yansıtımlar.
Tecerrüd, t: Teklik, sıyrılma.
Tecessüm: Cisimlenme.
Tecezzi: Parçalanma.
Tecrid, t: Tek, soyut.
Techil: Bilmezleme.
Tedeyyün: Dindarlık.
Tedvir: Çevirme, yönetme.

Teessüs: Temelleşme.
Tefekkürat: Düşünceler. Tefevuh: Ağız açma.
Tefrik: Ayırma, ayırt.
Tefrit: Tersine aşırılık.
Tegafül: Anlamamazlıktan gelme.
Tefviz: Bırakmak, kalım.
Tegenni: Güzel ses, bülbülün sesi.
Tehallük: İyi uyum huylar.
Tehazur, tezahür: Meydana çıkma.
Tehdid, t: Korkutmak, sınırlanma.
Tehlil: Allahı hatırlama
Tehrif: Manasını değiştirmek.
Tehzib, p: Huyunu temizleme.
Tekabül: Karşılık olma.
Takdim: Sunma, önceye alma.
Tekeddüm: Daha ilkel.
Tekfin: Kefenleme.
Tekerrür: Tekrarlama.
Tekevün: Oluş.
Tekrim: Yüceltme.
Tekvin: Oluşturma, Tevrat'ta bir bölüm.
Tekvin Çağı: Bahailikte üç çağ var. Resuli Çağı, Tekvin Çağı, ve Altın Çağı.
Tekyid, tekyidat: Sınırlanma, lar.
Telakât: Güzel ve tatlı söz.
Telasm, tılsım: Doğa üstü bir güç ve esrarlı bir nesne.
Telif: Uzlaştırma, (kitap) yazma.
Telin: Lânet okuma, kargıma.
Telmih: Üstü kapalı anlatma.
Telvih: İşaretle anlatmak.
Temeyyüz: Kendini gösterme, yükselme.
Temevvüç: Dalgalanma.
Tenad, t: (Tenad günü) neda günü, kıyametin işareti (Zuhur günü.)
Tenasül: Üreme, birbirinden çıkıp çoğalmak.
Tenasüh: Ruhun dönüşüne inanma.
Teraz: Süs.
Terazat: Süsler.
Terazat: Hz. Bahaullah'ın bir yazısı.
Tereke: Bırakıt, kalan miras.
Terekküb, p: Birleşme.
Terennüm: Haz duyuran ses.
Teressüm: Resim almış, çizilmiş.
Terettüb, p: Sağlama, düzelme.
Terfik: Yanına katmak.
Tersim: Resmini yapma.
Tetlis: Tanrının bileşmiş üç yarı kişi halinde düşünülmesi.
Tergib, p: İstek yaratmak.
Tesmiye: İsimlendirme, ad verme.
Tensim: Cennette bir çeşme.
Teşehhüs: Kişilik.
Teşekkül: Oluşma, oluşum, kurulma.
Teşri: Yasama.
Tercih: Belli bir yan vermek.
Tevdi: Emanet verme.
Tevhid Ağacı: Resuller.
Tevhid ehli: Tanrının birliğine inanan.
Tevil: Açıklama, çevirme.
Tevki: Eskide yarıdan mektup, Hz. Bab'ın müminlere hitaben mektupları.

Tevzi Dağıtma.
Tezlil: Aşağılatma.
Tilâvet: Ayet okuma.
Tuğyan: Taşma, el uzatma.
Tuba sidresi: Cennet Ağacı. (Allahın ayeti.)
Tina: Kudüs'te bir dağın adı. (İsa'nın nuru.)
Tulû: Doğu, doğma.

U

Ubudiyet: Kulluk, kölelik.
Ufuki Âla: Hz. Bahauallah'ın bir niteliği.
Uhde: Üstüne alma.
Uknum: Temel.
Ulema: Bilginler, din adamı.
Uluhiyet: Alahlık.
Uluhiyet masdarı: Allahın elçileri.
Ulviyet: Yücelik.
Ulül Azm: Bağlımsız Resul.
Umayye: Hz. Muhammed'in akrabaları, ona karşı olan kavimler.
Umman: Ulu deniz, okyanus.
Unsur: Eleman, öge.
Urvetul vuska: Sağlam kulp.
Uzlet: Toplumdan uzak kalma.

Ü

Üful: Batma.
Ülfet: Beraberlik, dostluk.
Ülül emr: Baş amirler.
Ümera: Emir verenler, buyurucular.
Ümeyye: Hz. Muhammed'e ve onun ehli beyte karşı çıkan akrabalar.
Ümmi: Okuyup yazma olmayanlar.
Üninten, Ünitip: Tek, vahit. (Hz. Bab'ın bir kitabının bölümlerinin adı.)
Ümmulkitap: Ana kitap. (Kitabı Akdes.)
Ünsiyet: Arkadaşlık.
Üssül Esas: Temellerin temeli.

V

Vadi: Kayak, yol, tarz.
Vadiyi Eymen: Emniyetli yer. (Kudüs.)
Vaftiz: Tamid, yıkamak. (Hiristiyanlığın bir şartı olarak yapılan bir tören olup yeni doğan çocuğu veya dine girecek olanın suya sokulmasından veya üzerine su serpilmesinden ibarettir.)
Vehamet: Korkulacak hal ve durum.
Varlık Sultanları: Resuller.
Vahib, p: Verici, bağlayıcı.
Vahiy maşırıkı: Allahın elçisi.
Vaka: Olgı, olay, vakıa, oluntu.
Vakıf: Haberli.
Varaka: Yaprak, kağıt, yazılı kağıt.
Varakayı Ulya: Hz. Bahauallah'ın kızı. (Behiyye Hanım.)
Varese, Vâris: Kalıtçılar.
Vareste: Temiz huylu, kurtulmuş.
Varlık Cevheri: Resuller.
Varlık Sultanı: Allah veya onun elçisi.
Vazih, Vazıh: Açık, belli.

Vebal: Bela, azap, sıkıntı, günah.
Vecd: Hoş durum, kendinden geçme.
Vecize: Özlü söz, özdeyiş.
Vedia: Emanet.
Vehamet: Tehlikeli.
Vehhab: Bağışlayıcı.
Vehim: Kurgu, kuruntu.
Vefa Denizi: Allahın temsilcisi.
Veli: Dost, Allaha yakın.
Veliyyi Emrullah: Hz. Şevki Efendi.
Velvele: Telaş, heyecana düşürmek.
Verese: Mirasçılar, kalıtçılar.
Vukuf: Anlama, bilme.
Vurud: Geliş, gelme.
Vusat: Geniş.
Vuslat: (Sevgiliye) kavuşma.
Vuslat Haremi: Peygambere kavuşmak.
Vuzera: Başvekilleri.
Vacibul vücub, p: Var olma, Allahın bir niteliği.
Vüsat: Genişlik.

Y

Ya, Erzi Ya: İran'da bir şehrin adı. (Yezd.) (Y)
Yakin: Güven, itimat.
Yakin seması: Şüphesiz emir. (Allahın emri.)
Yakut: Değerli taş.
Yegane: Tek, biricik.
Yeis: Umutsuzluktan doğan üzüntü.
Yekten: Birden, tekbaşına.
Yesrep: Medine şehri.
Yesse: Hz. Davud'un babası.
Yezdân: Allah.
Yüce Adalet Evi: Bahai dininde uluslararası seçilmiş ve dünyada bütün bahailere hükmedebilen kimseler.

Z

Za: Zencan şehri. (İran'da bir şehir.) (Z)
Zaferan Diyarı: Horasan'da bir şehir. (Gain şehri ve onun zaferan meşhurdur.)
Zahab, p: Altın.
Zahib, p: Giden, yolculuk yapan.
Zahid, t: Dinin yasak ettiği şeylerden sakınan kimse.
Zakir: Anan, zikreden.
Zarkaul Yemamı: Arabistan'da çok uzağı gören bir kadının adı.
Zabanî: Ateş şulesi.
Zebercedi: Kıymetli maden taşı.
Zehab, p: Gitmek.
Zemir, Zemiri: İcyüz, bir ismin yerine kullanılan kelime.
Zemzem: Kabeye yakın kutsal sayılan su.
Zemzeme: Yumuşak sesle okumak.
Zerk: İçitme, içitim.
Zevat: Zatlar, kişiler.
Zevce: Eş, gelin.
Zırh: Çelik giysi.
Zita: Kudüs'te bir dağın adı. Hz. Muhammed'in kalbini aydınlatan Allahın tecellisinede denir.

Ziyaretname: Hz. Bahauallah veya Hz. Abdalbaha tarafından bazı yuce rütbeli müminler için yazılan levihler ve onları mezarda ululamak için okunur.
Zuhur: Meydana çıkma, baş gösterme.
Zülcelal: Ulu tanrı, ululuk.
Zülcemal: Güzel yüzlü, Tanrının bir niteliği.
Zümre: Grup, takım.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.